

Téli tücsök módjára megpróbált túlélni

Az idei év nehéz, küzdelmes hónapokat hozott. A zenészeknek nagyon jelentős mértékben lecsökkentek a fellépési lehetőségeik kora tavasztól. A koronavírus-járvány hatásait **Gulyás László** is azonnal megérezte a lemondott előadások miatt. A vándormuzsikussal a magyar népmese napján beszélgettünk a városi könyvtárban.

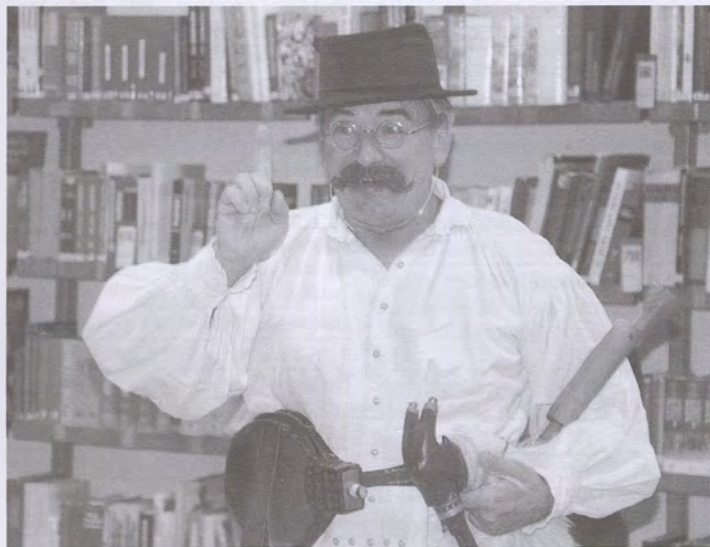
– A népmese fontos – mutatott rá **Gulyás László**. – Abban bízom, hogy nemcsak a gyerekeknek, hanem a gyermekded lelkű felnőtteknek is életük részének kell lennie, mert a mesében minden teljesül. A léleknek szüksége van a mesére. Ezt egészen biztosan érzem. Vágyunk rá.

Évszázadokkal ezelőtt, **Benedek Elek** idejében más meséket hallgattak, mint most. Jó lenne, ha nemcsak a mai, modern és néha kicsit csetlő-botló meséket hallanák és lát-

nák a gyerekeink, hanem a régi, szépeket is.

► *Mit szeretne közvetíteni?*

– Nem jó, ha az emberek a népi kultúrának csak egy részét kiragadva látják, tapasztalják. Én szeretnék több mindent megmutatni, például zenét. Ebben az előadásban sok muzsikát, egy picit táncot. Minél szélesebb rétegét látják a nézők – jelen esetben a gyerekek – a népi kultúrának, annál jobb íze lesz. Annál könnyebben be tudják fogadni. A muzsika miatt

„Néha azt érzem, hogy nemcsak mesét mondok, hanem lelkeket is simogatok tekintetek, hangulatok meg mosolyok által.”

MESEÜNNEP. A népmese napját 15 évvel ezelőtt rendezték meg először szeptember 30-án, **Benedek Elek** születésnapján. A Magyar Olvasástársaság hívta életre a meseünnepet. E szervezetnek az a célja, hogy a népmesék fennmaradjanak és a bennük élő bölcsesség továbbhagyományozódjon. A kiskunhalasi városi könyvtár is programot szervezett ebből az alkalmából. A helyi téka **Gulyás László** vándormuzsikust hívta meg rendezvényére. A könyvtárosok óvodás gyerekekkel együtt ünnepelték a népmese napját Kiskunhalason. A Magyar Olvasástársaság szeretné, ha a könyvtárosok, pedagógusok, a mesével foglalkozó szakemberek, a gyerekek és a felnőttek ezen alkalommal külön tisztelettel fordulnának a mesék felé.

P. L.

élvezik. Néha azt érzem, hogy nemcsak mesét mondok, hanem lelkeket is simogatok tekintetek, hangulatok meg mosolyok által. Nagyon könnyű a gyerekeket ebbe a fajta játékba belevinni. Nem elmondom a mesét, hanem együtt a gyerekekkel eljátszunk.

► *Átöltözött érkezése után. Milyen a színpadi ruhája?*

– Régi időkre, sok száz évre nyúlik vissza a magyar népmesék gyökere, ezért időtlen, kortalan ruhát viselek. Az ing, amit viselek, 80-100 éves, kézzel szőtt, hímzett fehér ing. Annak idején országszerte – Sárköztől kezdve az erdélyi vidékekig, Moldváig – mindenhol használták. Minden aszszony bele tudta tenni a művészetét. A legnagyobb szeretettel készítették. Ezek a szebben hímzett portékák általában a fiataloknak, vőlegényeknek, férjeknek.

► *Vándormuzsikusként járta, járja az országot. A vírushelyzet nem ked-*

vezett a jövés-menésnek. Mennyi idő volt a leállás?

– A leállás nagyon gyors volt. Tudom, hogy március 11-én egy pillanat alatt állt meg a vándormuzsikusként is az ebbéli élete. Még mindig nem kezdhettem igazán újra, de szépen, lassan, apródonként, óvatosan, ügyelve, vigyázva egymásra vannak már előadások. Ez a nyár azzal telt, hogy a vándormuzsikusként is téli tücsök módjára megpróbált túlélni.

► *A halasiakkal való találkozás az első ősszel?*

– Úgy emlékszem, itt, Kiskunhalason idén most először találkozunk. Az ország számos pontján lett volna alkalom szerintem már többször is, amit megpróbáltak későbbre tolni. Vagy sikerült, vagy nem. Azért nagyon sok olyan van, amiből még se lett semmi. Sok ilyen elmaradt fellépés van.

Kép-szöveg: **Pál László**